

Мариана Тинчева Еклесия

Посвещението

Ha C. J.

„А към всички казваше: ако някой иска да върви след Мене, нека се отрече от себе си, нека носи кръста си всеки ден и Ме следва. Защото, който иска да спаси душата си, той ще я погуби; а който погуби душата си заради Мене, той ще я спаси. Защото каква полза за човека, ако придобие цял свят, а себе си погуби или повреди?“

(Лк. 9:23-25)

Когато, съблечена от горната си дреха и боса, трябваше да измина под расото на духовната си майка стъпките от притвора на храма към олтара, изпитах неопишуемо вълнение. Гласът на владиката ме посрещна с обичаен въпрос: „Защо си дошла, сестро, припадайки пред светия Олтар?“ Отговорих със сведена глава и затворени очи: „Желая постическо житие, владико светий!“ По-нататък въпросите идваха един след друг: „Желаш ли да се сдобиеш с ангелски образ и да бъдеш зачислена в лика на монашествуващите? Ще останеш ли в манастира и ще прекараш ли в пост и молитва през целия си живот, дори до последното издихание? Ще търпиш ли всички скърби и лишения на монашеския живот заради Царството Небесно?“... На всички въпроси отговарях кратко: „Да, с Божия помощ, владико светий!“ Но в същото време осъзнавах каква съдбовна отговорност поемам в тези мигове: бях на 29 години. Когато облякох расото и получих монашеската броеница, всички присъстващи в храма изпяха „Господи, помилуй“. Тогава чувството на страх, което свиваше сърцето ми, премина в радостно ликуване: най-после постигнах желанието си – да посветя живота си на Онзи, Когото обичах повече от всички хора, обещаха ми щастлив живот.

Не казвам, че от тогава живея в земен рай блажено, без трудности и терзания. Иисус Христос на никого не е обещал неизменна радост. Нали е казал, че който иска да Го следва, трябва да носи кръста си всеки ден!...

На големи църковни празници, когато манастирът се оглася от стоци стъпки и от говор на богомолен народ, често съм съзирала учудени погледи да се вглеждат в нас, по-младите монахини. Случвало ми се е дори любопитни мъже или жени да зададат направо въпрос: „Още си толкова млада и хубава, защо си избрала да живееш тук?“... Но кой по-добре от мен знае къде ми е мястото в този преходен и мимолетен земен свят? И подозира ли някой, че само преди петнадесет години аз самата не бих повярвала, ако някой ми кажеше, че ще се посветя на Христос?

Тогава, още ненавършила 20 години, с група приятели се бяхме увлекли по учението на Кришна и неговото практикуване в живота. Православният храм беше недалече от родната ми къща, но рядко влизах в него... Една нощ ми се присъсни жена, облечена в тъмни дрехи. Тя се доближи до мен и ми подаде икона. Не я приех, казах й: „Това не ме интересува!“ Но тя настоя: „Вземи я, един ден ще ти послужи!“... Не обърнах особено внимание на този сън – забравих го.

Започнах работа като възпитателка в детска градина, защото обичах децата и това беше моята специалност в задочното обучение за

висше образование. За омъжване и семеен живот не мислех – гледах на тези неща като на някаква далечна перспектива. Една вечер съвсем ненадейно мой познат от ученическите години ме изненада с предложението си за се омъжа за него. Бях неподготвена, а той ми даде срок да размисля: „Искам отговор до следващата сряда!“ – каза. Нямах нужда от лично размишление – не бях влюбена нито в него, нито в някого друго и не исках да се задомявам. Така му отговорих в уречения ден. И бях изненадана, когато научих, че за да ми отмъсти, още същата вечер предложил женитба на най-добрата ми приятелка. Не ме заболя от тази мъжка непоследователност; дори се зарадвах за двамата – знаех, че тя го харесва и сигурно щяха да са щастливи... Мене повече от всичко ме привличаше мистичното, необяснимото отвъдно.

През лятото на 1990 г. научих, че в Духовната академия вече допускат да кандидатстват и жени. Изведнъж реших, че това е единственото, което желая – да уча религия, която ще ми отвори път към човешката душа. Кандидатствах в подготвителния курс и ме приеха. Точно в тези години народът ни бързо започна да обеднява; моите родители също нямаха средства за издържане на студентка в столицата, но ние, които се записахме да учим в Академията, вярвахме, че Бог ще ни помогне да завършим. Няколко студенти подадохме молби до декана да ни разреши да бъдем настанени в манастири, където да живеем и да помагаме във въздигането на храмовете. Получихме не само съгласие, но и похвала, че така се умножават жетварите на благодатната Христова нива.

Когато за пръв път застанах пред иконостаса на олтара в светата обител и вдъхнах упоиващия мирис на тамян, почувствах неизразима притегателна сила и си помислих, че бих искала да остана тук завинаги. Но когато излязох вън, реших, че желанието ми е било мимолетно – как ще се разделя с разнообразието на големия свят и ще го заменя с монашеска килия?!

Докато учех богословие, пет години бях на послушание при духовната си майка, на която трябваше да се подчинявам безотказно. Тогава разбрах колко силна е гордостта в нас и как не иска да се подчинява на чужда воля. Опитите да науча душата си на смирение: да не роптая, да не отвръщам на злото със зло, да не осъждам ближните, да не завиждам; да пренебрегна себе си заради някой страдащ – се оказаха трудно постижим връх, от чието подножие се тръгва отново и отново всеки ден, и няма гаранция, че подвижникът ще го покори. Защото в монашеския живот се възпитават качества, обратни на онези, които светския живот налага като ценности: стремеж към материално богатство, пренебрегване

на околните заради собствения интерес, вкуване на всички наслади от живота... От монаха се изисква целомъдрие, въздържание от плътски удоволствия, непривързване към веществени неща и суетност. Едва когато посветеният постигне това, Бог му се открива по чудодеен начин, за който хората не подозират, защото не са вкусили насладите от Неговото невидимо свято присъствие... Така разбрах, че Бог избира онези, които ще Го следват – Неговата воля е преди нашата, но Той търпеливо чака съгласието ни да Му се посветим с дух и истина.

... Докато учех в София родителите ми знаеха, че животът в манастира ме привлича, но когато им съобщих намерението си да дам постоянен обет, те отсъдиха: „Ако приемеш монашество, повече никога не се връщай в нашия дом!“ Вместо радост от личния си избор, изпитвах чувство за вина към тях. Те очакваха от мен съвсем други радости – да се омъжа, да имам деца, да се грижа за тях в старините им. Усещах душата си разпната между Бог и синовния дълг. Върнах се в манастира раздвоена и натъжена, но казах: нека Христос реши вместо мен!

След срещата с родителите ми и обявеното решение, започнаха в манастира да ме посещават приятели и роднини с намерение да ми повлияят да променя решението си. Какво ли не ми говореха! Някои дори си позволиха да ме попитат дали нямам физически дефекти, че се отказвам от съпружество и майчинство? Опитвах се да им обясня, че всичко ми е наред и че съм решила да се отдалеча от света не заради свои

недостатъци, а тъкмо обратното – от желание да се усъвършенствам духовно в християнски добродетели. Не зная дали ме разбираха, дали ми вярваха, но аз все повече чувствах присъствието на Иисус Христос в лицето на всеки човек и се стараех да прощавам грешки в думите или делата на хора, насочени против мен... Ала една драстична случка изигра съдбовна роля за окончателното ми решение. Един късен следобед, докато се изкачвах по пътеката през гората от града към светата обител, маниакално болен човек с маска на лицето ме нападна и се опита да ме изнасили. Изненадата ме срази. Докато се бранех, непрестанно се молих на Господа да ми помогне, да ме спаси от ръцете на насилника. Обещах Му, че ако изпълни тази моя молба и остана непокътната, ще дам обет за безбрачие и послушание. И Бог извърши чудо – настървеният мъж, вече разкъсал дрехите ми, преди да стигне до плътта ми, се откажа от позорния акт и избяга! Още на другия ден написах молба до Светата митрополия да приема малката схима (пострижение в монашество) След месец дойде разрешение; денят беше определен – сряда, 18 юни след вечерната служба... Докато отговарях на въпросите на

митрополита с: „Да, с Божия помощ, владико светий!“ , не подозирах колко изпитания съпътстват делниците на човек, напуснал света заради душата си. В края владиката ми подари букет с рози, който хербаризирах и запазих непокътнат. Понякога, във вечери на вътрешни конфликти и съмнения, гледам своя красив спомен и си мисля, че той е моя трънен венец, който никога нямам право да сменя от челото си. Да, и сред монашествуващите се чуват гневни думи, свади заради гордост, разпри, недоразумения... Казват, че лукавият е навсякъде, а най-много там, където хората обичат Бога. Не зная защо е така – навярно, за да не помислим, че сме по-добри от другите хора, които идват при нас? Когато непосилни въпроси и ревност терзаят душата ми; когато мисля, че губя пътя, по който съм тръгнала, аз се затварям в килията, коленича пред Разпятието на стената, и моля моя невидим Избраник да не ме изоставя, да прости грешките ми, да не ме отхвърля от съвършеното Си Лице, а да укрепи вратата ми в Него!... Той ме чува. И с невидимата Си ръка ме вдига от пода по-силна, по-примирена и жертвоготовна.

Ако някои смятат, че в Светата обител водим тайнствен живот, ще ги разочаровам. Всекидневието ни е подчинено на правилото: „Моли се и се труди!“ Денят ни започва от най-ранни зори, когато ставаме за обща молитва. Аз бия клепалото, а по-малката ми духовна сестра – камбаните. След утринната молитва закусваме и всяка отива да изпълни работата, която ѝ възлага майка игумения. А тук винаги има много работа: почистване на храма, посрещане на богомолци и гости, работа в градината... Съзнанието ни винаги е подчинено на мисълта за постигане на висша добродетелност и избягване от изкушенията. В манастира не се четат светски книги, вестници, не се слуша радио, не се гледа телевизия. След вечерната обща молитва в храма обичам да препрочитам глави от Евангелията на глас и да размишлявам за разговорите с гостите, за личните си грешки, за бъдещето. Ако пък някога ми се случи за два дни да съм далече от манастира, изпитвам неудовлетвореност – молитвата ми липсва за спокойствие на духа и ме лишава от истинска радост.

Неслучайно при даване на обет за монашество човек променя кръщелното си име, приемайки онова, което духовникът му избере. Това означава, че монахът сключва своя нов завет с Бог и от тук насетне, до края на живота си той трябва да Му остане верен. Защото знайно е: името и възрастта ни нямат значение за живота на тази земя. По-важно за нас е да извисим душите си чрез вяра в смисъла на Христовия кръст и саможертва. И да помним Неговото обещание: който Го следва и се уповава в Него, ще премине от смърт към живот. Това е и моята надежда.

КРАЙ

© Мариана Тинчева Еклесия

Източник: <http://bezmonitor.info/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10453>]